

børn, naar det begjæres. De tre ganges lysning er ogsaa ophævet i Norge — af hensyn til borgerlig ægteskabsstiftelse, for hvilken bekjendtgjørelse ikke er fastsat. Der lyses nu kun en gang, og som varsel har dette ingen betydning, idet der tillades, at lysning og vielse foregaar samme dag.

Det tredje punkt hører ind under de spørgsmaal, hvorom det er meget vanskeligt at komme til enighed. I adskillige lande er der jo i de senere aar, væsentlig fra lægehold, stillet forslag om ad lovgivningens vei at søge modarbejdet den desværre saa almindelige overførelse af forskellige for slægten ruinerende sygdomme gennem ægteskab. I Norge har en specialist i psykiatri, overlæge *Dedichen*, med stor styrke fremsat krav paa en forbedring af disse forhold. Da det af mange grunde neppe lader sig gjøre, at opstille forbud mod ægteskab, selv om hindringerne er meget store — forlanger doktoren, at der forud for ægteskabsstiftelse fremlægges lægeattest, for at de mangler, der kan findes, ikke skal være skjult. Saa faar vedkommende derefter selv vælge.

Det er paa grundlag af denne overlæge *Dedichens* tanke, at Stavanger kvindesagsforening har fremsat sit forslag til nationalraadet om at optage arbejdet for en forbedret ægteskabslovgivning — ogsaa paa det hygiejniske omraade. Raadets styre har sendt forslaget rundt til samtlige led med anmodning om at gjøre det til gjenstand for overveielse og diskussion, hvorefter afstemning om dets optagelse skal foregaa i Januar maaned næste aar.

Som man kunde vente har forslaget mødt baade megen uvillie og megen tilslutning. Af læger er det stærkt angrebet, men ogsaa forsvaret; fra lægmandshold har det ogsaa mødt angreb, men dog væsentlig tilslutning. Lægerne synes gjenemgaende at have store betænkeligheder ved en løsning i den foreslaaede form,

men der er samtidig faldt stærke udtalelser om nødvendigheden af at hidføre bedre tilstande og om at lægestanden her bør gaa i spidsen for at finde de veie, man bør gaa.

En meningsudvexling af denne art kan kun være gavnlig, og vi er derved kommet ind i det rette spor. Kan vi opnaa, at sagen blir drøftet rundt om i foreningerne og hjemmene og derved bringe kvinderne til at samle sig om kravet paa en forbedring — og kan vi opnaa at faa revet lægerne ud af den ligegyldighed hvormed de hidtil officielt har mødt alt arbejde for denne sag, saa har vi naaet det, vi foreløbig har tilsigtet. Vi er fuldt opmærksom paa, at et system med attester vil være vanskeligt at gennemføre. Kan der skaffes andre botemidler, er det bare godt. Hovedsagen er, at der reises et alvorligt arbejde for at finde en effektiv hjælp.

Jeg har lyst til at anføre de ord, hvormed en norsk distriktslæge i et medicinsk tidsskrift afslutter en artikel om dette spørgsmaal:

»Jeg mener, at vi maa ud af fortielses-systemet og ind i sandhedens friske, rene luft — ud til aabne vande. De unge har dog i al sund fornufts og morals navn en ubetinget ret til at vide, hvad de i ægteskabet gaar ind til! Og saa selv tage ansvaret for sine handlinger. Baade mand og kvinde vil i længden staa sig paa det — endsige da ægteskabet!«

Stavanger, 7. Oktober 1908.

Vilhelmine Oppen,
Formand i Stavanger Kvindesagsforening.

En debatt i Finlands landtdag.

Fra vor Korrespondent i Finland, Baronesse Alexandra Gripenberg, Repræsentant i den finske Landtdag, har vi modtaget nedenstaaende, som sikkert i høj Grad vil interessere vore Læsere; det er blevet til under selve